

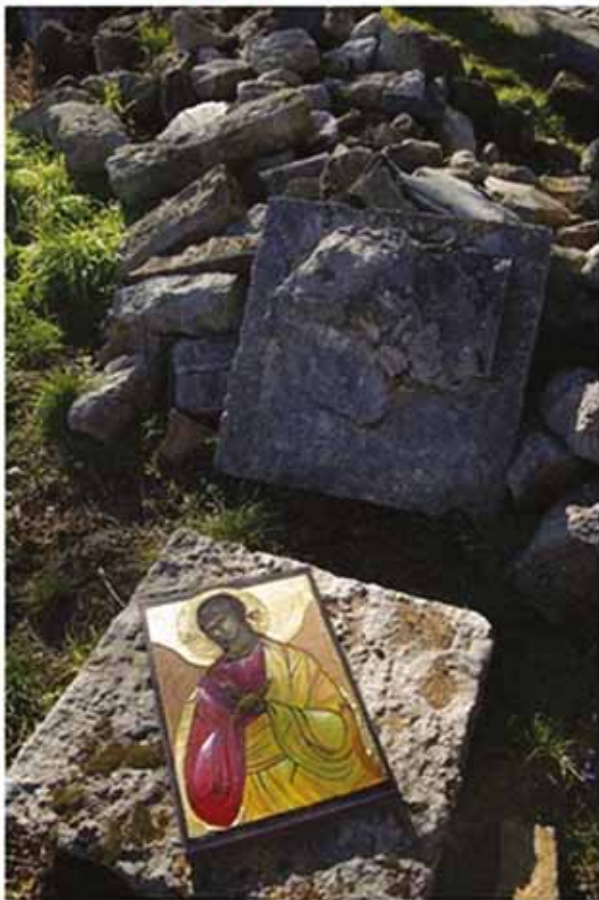
Vizek ölében
pihen a fény. A csend: seb,
időnk tébolya.

Hóbimbó, rózsa.
Véred feketéll. Arcod –
halál medálja.
(*Sírfelirat: Mihály Krisztina emlékére*)

Az út: csak gerinc
és szárny. Megtört folyosó.
Hang vére – a kő.

Tűz. Tövisgyűrű.
Virrasztó angyal, vérünk
szent kőlapra hull!

Mérhetetlen ág.
Magasan jár a halál.
Csönd! Fehér fény hull.

Üvegharmatos
szög. Fémszárny zümmög. Árva
ég. Ernyőág száll.

Akácok sötét
karján lázas ólomnap.
Kert. Hisznek a fák!

Hamu, tűlevél
áزالéka. Az angyal
tükrén verdesek.

Tóra sodort trón.
Fénycepp az arc. Nincs kontúr,
se név. Ezüst tér.

Csonkok virága,
rongyszirmok, milyen álom
fátyola a tér?

Álmok tekercse.
Az erkélyen egymagad...
Néma hullámozás.

Önismeret

erdei ösvény
halad mélyen befelé
egyembernyi út

hegyre visz az út
fenyők között kanyarog
mozdulat nélkül

Haladástalan

Nap-játék

áttetsző függöny
felhőpamacs - fénytörő
mégis semmi csak

Imbolygó

út a lápon át
cölöpökön sétáló
ingatag fátum

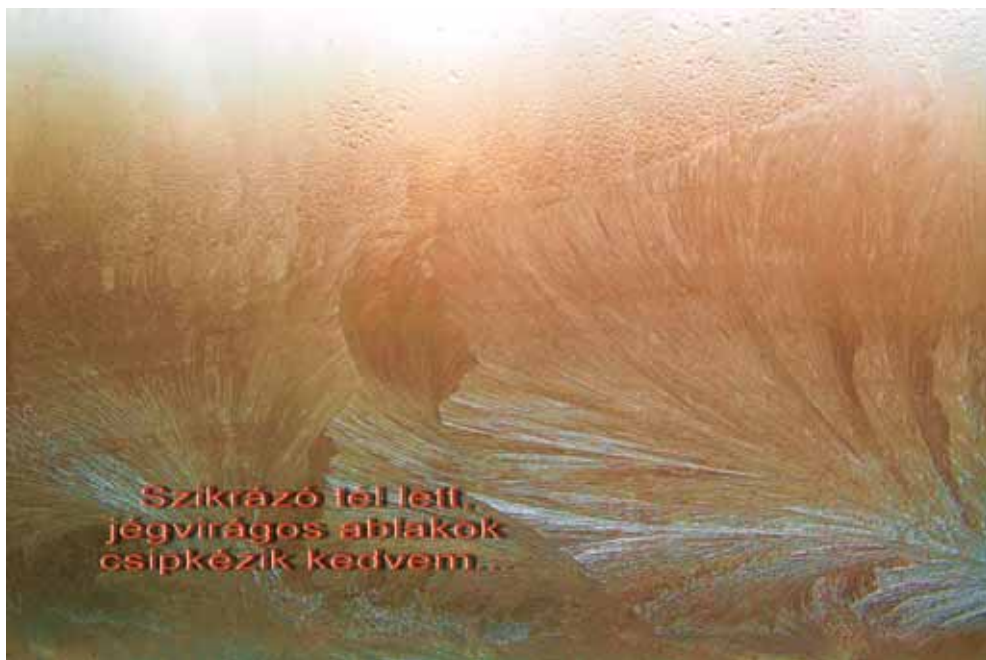

tűleveleken
át kanyargó út vezet
Isten házához

M
e
g
t
i
s
t
u
s

Harmatos arcát
napsugárba meríti
kék nefelejcem.

Szikkázó tél lett,
jégvirágos ablakok
csipkézik kedvem...

MUZSAI ISTVÁN

VERSEI

SZITÁS KRISZTINA

VERSE

